

Poesele. 900 jaar.

al eeuwen zoogt de Poekebeek als dochter *Pero* haar vaderland
van bos en veld, van eik en berk, haar trotse zonneleen. alleen
zij herinnert zich de moederrouw in oorlogen om god en geld,
voelt nog het historische verlies van haar vliesridder, graaf van
Horn, de pinkstermoord op de Grote Markt zindert nog na.

dit fiere dorp liet zich nooit uit zijn lood slaan door geweld
van vrijbuiters, rebellen, bosgeuzen met bedelzak op stroop-
tocht tegen Spaanse bezetters. nooit zou het ook malen om
de hebzucht van de heerlijkheid van Nevele, het banrecht, de
doodkoop, de wind- en waterpacht voor korenmolens.

het doopte weiden om tot kunstgrasvelden, Romeinse
brandheuvelds tot parking, verkavelde pastoriegronden tot
loten nieuw gezinsgeluk. het Schipdonkkanaal, als
kruiwagen van de Noordzee, voerde scheldesteen en
Rupelmondse klinkaart aan voor een nieuwe kerk.

de houten staakmolen, gewiekste kat met zeven levens,
gebouwd op mijlpalen, maalpalen, teerlingen van tijd,
ving hier eeuwen alle vlagen van zinsverbijstering op, van
calvinistische rebellie tot Oostenrijkse successie- oorlog
tot hij na storm weerkeerde tot stof en oude eik.

en telkens wanneer het hier waait over vlakke velden,
zoals een Lovaert-orgel het requiem van een kerk blaast,
zingt de wind een in memoriam van de molen, en zingt:
“niemand kan hier los graan blijven” in deze boerderij aan de
beek met één kamer, in deze kantine van een dorp.

Steven Van de Putte, stadsdichter